

УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖНЕВИК

НОВИЙ ШЛЯХ

THE NEW PATHWAY UKRAINIAN WEEKLY LE NOUVEAU CHEMIN HEBDOMADAIRE UKRAINIEN

Michael Luchkovich - First Ukrainian Canadian MP page 6

Напередодні 100-річчя ПЛАСТУ стор. 9

Анастасія Лісовська-Роксолана стор. 11

Четвер, 29 вересня 2011, Рік 81, Число 38 • Thursday, September 29, 2011 Volume 81, Number 38

'Tricky' European Partnership Summit

Warsaw (RFE/RL) - The Eastern Partnership summit has kicked off in Warsaw on September 29 amid fears that the six Eastern neighbours are slipping further away from a European Union that has turned its attention elsewhere.

Leaders or officials from Armenia, Azerbaijan, Belarus, Georgia, Moldova, and Ukraine are currently meeting several of their EU counterparts at a two-day gathering in the Polish capital that is expected to yield few concrete results.

One focus will be on Ukraine, with hopes for a clear timeframe to finalize negotiations for a Deep and Comprehensive Free Trade Area (DCFTA) and association agreement with Kyiv, and for a launch date for similar negotiations with Armenia, Georgia, and Moldova.

Many politicians have raised concerns about the ongoing abuse-of-power trial of former Ukrainian Prime Minister Yulia Tymoshenko and how this would affect the trade negotiations,

with France recently demanding a suspension.

Polish Prime Minister Donald Tusk met with the Ukrainian President Viktor Yanukovich on the sidelines of the summit and told journalists afterward that the possible signing of a DCFTA later this year would be "a coronation of years of hard work."

He also said that he had discussed EU worries about the situation in Ukraine with Yanukovich.

"We are also discussing the situation in Ukraine and I gave the president my opinion and the opinion of my partners in the EU. It concerned relations between government and the opposition and the democratic standards which might have bearing on the integration process with the EU," Tusk said.

"The level of democratic standards and human rights are very high when it comes to countries that aspire to European integration. I am happy that the president understood our fears."

(excerpt by Rikard Jozwiak)

Defence Asks Court to Acquit Tymoshenko

(VOA) Lawyers for former Ukrainian Prime Minister Yulia Tymoshenko have asked the court to acquit her and release her from jail.

Defence attorney Yuriy Sukhov argued September 28 that Ms. Tymoshenko's actions did not constitute a crime and that the prosecution failed to prove her guilt.

Ms. Tymoshenko, who has been in custody since early August, is charged with abusing her powers by signing a 2009 gas contract with Russia without the government's endorsement. She was jailed during the trial for violating court procedures.

Prosecutors have asked the court to find the 50-year-old Ms. Tymoshenko

guilty of abuse of office and sentence her to seven years in prison. Ms. Tymoshenko has proclaimed her innocence and she and her supporters have dismissed the allegations as politically motivated. She says the trial is part of a political vendetta against her by President Viktor Yanukovich.

Ms. Tymoshenko is one of about 400 officials under investigation for crimes allegedly committed while in office. Critics say the only cases that have come to trial involve political figures opposed to President Yanukovich.

Ms. Tymoshenko rose to fame in 2004 as a leader of Ukraine's "Orange Revolution" street campaign, which forced the Supreme Court to toss out the results of a disputed presidential election won by Mr. Yanukovich. The two competed in last year's presidential election, which Mr. Yanukovich won.

Ms. Tymoshenko is expected to be the main opposition candidate in next year's election. She will not be eligible to run if she is convicted.

"Я не проситиму помилування"

Екс-прем'єр України Юлія Тимошенко завершила свій виступ у судових дебатах. Засідання у газовій справі продовжиться 30 вересня о 09:00.

Під час своєї промови Тимошенко заявила, що не має наміру просити про помилування ні за яких умов, навіть якщо з відповідною пропозицією виступить Президент України Віктор Янукович.

"Ні за яких обставин, ніколи, ні за яким помилуванням я не звернуся", - сказала вона.

Підсудна підкреслила, що інакше "це буде визнанням диктатури". "І нехай він (Президент) такі плани навіть не буде", - додала вона, підкресливши, що, за її даними, глава держави має намір звернутися із пропозицією помилувати її після оголошення звинувачувального вироку.

Тимошенко переконана, що звинувачувальний вирок їй сильно вдарить по іміджу Януковича. "Це буде вирок усій системі правосуддя... силовим структурам... буде тавро, що ви сфальсифікували справу. Це буде вирок Януковичу, поставлено тавро на лобі, що він диктатор. Це буде вирок Україні", - сказала екс-прем'єр.

"Для чого це робить Янукович? Є кілька завдань. Перше - зробити політичне поле неконкурентним", - заявила підсудна.

Тимошенко зазначила, що вважає себе сильним політичним

опонентом і в цьому, на її думку, також переконаний Янукович.

За словами лідера Батьківщини, друге завдання, яке переслідує керівництво України, намагаючись її засудити - це "покласти на когось відповідальність" за прорахунки, зроблені керівництвом, зокрема підвищення тарифів.

Крім того, стверджує Тимошенко, Янукович газовою справою намагається пояснити, чому були підписані Харківські угоди і він "здав національний інтерес".

Тимошенко називає "мотлохом" висунуте їй звинувачення і здивована, як можна ухвалювати звинувачувальний вирок на його підставі. "Я знаю, що Вам доведеться ухвалювати звинувачувальний вирок. Це інформація з Адміністрації Президента. Але я не можу зрозуміти, як Ви це зробите усім цим мотлохом. Не знаю, як можна відверто на біле говорити чорне", - сказала екс-прем'єр, звертаючись до головуючого у справі судді Родіона Кіреєва.

Тимошенко підкреслила, що покладається не на суд, а на представників засобів масової інформації і посольств, які знаходяться у залі і "можуть оцінити інформацію об'єктивно".

Як повідомлялося, Тимошенко заявила, що звинувачення на її адресу є абсурдними і ґрунтуються на сфальсифікованих доказах.

За матеріалами: Інтерфакс-Україна

US, Ukraine Sign Nuclear Security Cooperation Pact

Washington (RFE/RL) - US Secretary of State Hillary Clinton and Ukrainian Foreign Minister Kostiantyn Hryshchenko have signed a Memorandum of Understanding (MOU) on nuclear security cooperation between the United States and Ukraine.

The agreement was signed on September 26 in New York City.

The document caps an agreement reached by US President Barack Obama and Ukrainian President Viktor Yanukovich at the 2010 Nuclear Security Summit to work together on non-proliferation efforts.

Ukraine has already given up a considerable amount of its highly enriched uranium and has pledged get rid of the rest of its stocks by March 2012, when the next Nuclear Security Summit will take place.

In exchange for giving up the enriched uranium, Washington is providing Ukraine with financial and technical assistance for the elimination process and helping to modernize Ukraine's civil nuclear research facilities.

Enriched uranium is used in Ukraine's research and medical institutes.

Новий Шлях

The New Pathway Publishers, Limited
145 Evans Ave., Suite 210,
Toronto, Ont., M8Z 5X8 Canada

Publications mail agreement No. 40005756

Янукович вибірково використовує правосуддя

Тарас Кузьо

Тривале ув'язнення колишнього прем'єр-міністра України Юлії Тимошенко виглядає неминучим. Але тюремні грати не зможуть її заглушити, як не замовкнуть і голоси борців за демократію та свободу в Україні. Це тепер доходить і до авторитарного президента Віктора Януковича.

Можливо, Віктор Янукович “помилує” Юлію Тимошенко, для того, щоб заспокоїти Європейський Союз на тлі погіршення відносин між офіційним Києвом та Росією. Але обвинувачення все ще може перешкодити Юлії Тимошенко брати участь у майбутніх виборах.

“Помилування” не змінить того факту, що держави, які поважають верховенство права, не відкривають карні справи за політичні рішення. Юлію Тимошенко звинувачують у перевищенні владних повноважень та нанесенні збитків державі при підписанні газових контрактів з Росією взимку 2009 року.

Угода, підписана в січні 2009 року, поклала край 17-денному протистоянню, коли жителі ЄС тремтіли від холоду через перебої з поставками газу. У той час Тимошенко отримала вдячні слова за розв'язання суперечки та усунення з газового ринку непрозорої посередницької компанії RosUkrEnergo, а Україна отримала європейську ринкову ціну з 20-відсотковою знижкою.

Отже, немає нічого дивного в тому, що суд розцінюють як політично заангажований, його широко критикує міжнародне співтовариство. Процес над Юлією Тимошенко, можливо, став тією критичною лінією, яка здатна поховати надії України на підписання Договору про зону вільної торгівлі з Євросоюзом. Таким був настрій американських, західних та східноєвропейських учасників міжнародного економічного форуму у Криниці 7 – 9 вересня.

Настрої на Форумі та в Євросоюзі в цілому – “заморозити” угоду у процесі її ратифікації, аж доки українські політичні в'язні не будуть звільнені. У Криниці судовий процес над Тимошенко деякі учасники дискусій назвали “варварським”.

Жоден американський або європейський уряд не визнає засудження переможеного суперника на президентських виборах за ухвалення “неправильного” політичного рішення. Якби політичних провідників засуджували за неправильні рішення, то можна було б очікувати на велику кількість судів за звинуваченнями (політиків) у всьому – від вторгнення в Ірак без чіткого мандату ООН до світової фінансової кризи 2008 року.

Проти нього всі

Відсутність складу злочину в очах Заходу підтверджена низкою правників, ба більше, навіть деякими найбільш критично налаштованими опонентами экс-прем'єр-міністра,

не змінила політику Адміністрації Президента Януковича, що, як виглядає, має подвійну мотивацію.

По-перше, ідеться про помсту за особисту образу в час Помаранчевої революції 2004 року та за усунення “дійної корови” під назвою “RosUkrEnergo”, яка приносила користь олігархам, наближеним до нинішнього Президента. Тимошенко, на відміну від деяких інших провідників української опозиції, ніколи не хотіла грати за їхніми правилами, тож її усунення з політики має підготувати Україну до “керованої демократії”, коли правлячій партії Регіонів протистоятиме “кишенькова” опозиція.

По-друге, судовий процес над Юлією Тимошенко з подальшим її ув'язненням унеможливує її участь у парламентських виборах наступного року і у президентській кампанії 2015 року. “Помилування” або ж умовний термін означають, що Тимошенко вийшла б із в'язниці, але кампанію могла б проводити, хіба що агітуючи за соратників. З боку ЄС уже пролунала заява, що виборча кампанія без провідників опозиції унеможливить проведення чесних виборів 2012 року в Україні, згідно з демократичними стандартами.

Тож нині Віктор Янукович опинився поміж двох вогнів дилеми, яку створив власноруч.

Ув'язнення провідника найбільшої опозиційної сили України може поставити під удар переговори з приводу угоди про асоціацію між Україною та ЄС та ратифікацію угоди про зону вільної торгівлі. Депутати німецького Бундестагу уже дали знати, що можуть не ратифікувати угоду з Україною. Гернот Ерлер, відомий член Соціал-демократичної партії Німеччини, зробив суворе попередження: “У місцях, де переможені на виборах політики опиняються в тюрмі через політичні причини, європейський шлях закінчується”.

Донині група соціалістів у Європейському парламенті була менш критичною стосовно демократичного регресу в Україні, ніж Європейська народна партія. Але тепер ситуація змінилась, що лишає Європарламент змоги ратифікувати угоду про зону вільної торгівлі між Україною та ЄС за умов, коли в Україні кількість політв'язнів досягла 40 осіб – це удвічі більше, ніж у Білорусі.

У той час, коли акції України в Брюсселі різко падають, президент Віктор Янукович має дуже погані відносини з Росією. У цьому році вимальовується чергова газова криза, вже третя від 2006 року. Американські дипломатичні депеші, оприлюднені через Wikileaks, засвідчують, що прем'єр-міністр Росії Володимир Путін ніколи не був гарної думки про Віктора Януковича. А оскільки існує велика ймовірність, що саме Путін знову повернеться на президентську посаду на виборах у березні 2012 року, то політика Москви може стати ще твердішою.

Україна стає “другою Білоруссю”?

За іронією долі Віктор Янукович примудрився об'єднати 13 опозиційних партій довкола однієї цілі. Можливо, їх мотивує інстинкт самозбереження: якщо сьогодні арештовують Тимошенко, то завтра це можуть зробити з іншими опозиціонерами, але цю мотивацію затьмарює справжнє почуття свавілля.

Арсеній Яценюк, якого важко зарахувати до прихильників Юлії Тимошенко, звернувся до урядів Заходу із пропозицією запровадити візові санкції стосовно провідних представників Адміністрації Віктора Януковича, а колеги з опозиційного табору закликав бойкотувати парламентські вибори 2012 року – в разі, якщо Тимошенко до виборів не допустять. Януковичу не вдасться переконати Захід у поступі своїх реформ, якщо водночас він протидіє західно-центральної частині України, де опозиційні сили вельми потужні.

Незважаючи на загрозу тривалого тюремного строку, проблема Юлії Тимошенко навряд чи зникне. Можна уявити, що скандуватимуть “Ю-ля! Ю-ля!” на футбольних стадіонах України під час проведення Євро-2012, а також проведення інших акцій громадянської непокорі. Політизація футбольних уболівальників – це вже проблема після того, як антипрезидентські скандування

пролунали під час матчу “Динамо” Київ – “Карпати” Львів і їх потім поширили через Youtube.

Як зауважив колишній посол США в Україні Вільям Тейлор, “божевілля” судового процесу над Тимошенко в тому, що це переслідування за політичними мотивами встановлює небезпечний для майбутнього прецедент. Врешті-решт, його може бути використано безпосередньо проти самого Януковича, коли він покине президентський кабінет.

Це, звісно, коли припускати, що він це зробить. Найнебезпечніший аспект вибіркового використання правосуддя в Україні – це те, що таким чином посилюється сигнал про наміри команди Януковича піти шляхом Путіна.

Режим, котрий сподівається залишатися при владі назавжди, зовсім не той, котрий здатен гарантувати вільні вибори або мирну передачу влади. З авторитаризмом, який усе дедалі чіткіше вимальовується на обрії, Україна постала перед небезпекою перетворитися на “другу Білорусь” на східному кордоні ЄС.

Тарас Кузьо – дослідник Австрійського фонду плану Маршалла, який працює в Центрі трансатлантичних відносин Школи передових політичних досліджень Університету імені Джонса Гопкінса у США

**Чи Ви потребуєте
допомоги адвоката?
Ми можемо Вам
допомогти.**

Тарас Грицина Петро Гамівка

Подзвоніть до нас за приємною і професійною обслугою

Bloorcourt Professional Centre, 1081 Bloor Street West, Suite 200

(416) 532-8006

Michael Luchkovich, the First Ukrainian-Canadian Member of Parliament, a "Lemko"

By Orysia Sopinka Chwaluk

The Canadian Lemko Association is celebrating its 50th anniversary this year. For this special occasion, I have written a series of three articles about distinguished individuals who come from a Lemko background who have made major contributions to Canadian society. This first one is about Michael Luchkovich, the first Ukrainian (Lemko) Canadian parliamentarian. A Lemko is a person who comes from Lemkivshchyna. This territory, located on the Lower Beskid Mountains was once a part of Rus-Ukraina, but later was conquered by Poland, Hungary, the Austro-Hungarian Empire, and finally divided between Poland and Slovakia. According to the ethnographer Roman Reinfuss, the northern boundary of Lemkivshchyna goes as far north as the city of Riashiv, the eastern boundary is the valley of the Oslava River, the southern one, the Polish- Slovak border, and the western boundary is the Proprad River. The Lemkos got their name by using the word "lem" which means "only". Other Ukrainian neighbours gave them this name because it was unique to their dialect. Ethnographers in the first half of the 19th century had replaced the name Rusyn or Rusnak with Lemko in their writing.

Michael Luchkovich's parents came from the Novij Sanch district, Lemkivshchyna in 1887. They arrived in a town called Shamokin, Pennsylvania where coal mining was the main industry. Michael was born in

1893. He started off speaking English at home while his older sisters were fluent in Ukrainian. All three ended up moving to Manitoba to teach school. By working together with a group of Ukrainian teachers, he slowly learned the language until he became perfectly fluent. Continuing his studies in at the University of Alberta, he paid his way by teaching during the summer months and eventually received a permanent teaching position. In 1917, he was elected as president of the first Ukrainian Teacher's Convention in Alberta.

However, Michael's passion was politics and he liked to attend the farmer's conventions to hear about their progress. In 1926, he was chosen to be the delegate to the United Farmers of Alberta Federal Constituency Political Convention. His speech to the farmers was witty, eloquent and satirical. In August 1926, he was the first Ukrainian Member of Parliament elected to the House of Commons, and from then on, his speeches had an everlasting effect on Canadian society. His speech on May 28, 1929 was exceptional. A protestant bishop was insulting Eastern Europeans by calling them dirty, ignorant and non-preferred immigrants as opposed to preferred British immigrants. He was insinuating that more of the non-preferred were entering Canada at the time and that reunification with families should not take place. His comments were published by national newspapers and were having a negative effect on all Canadians. Luchkovich introduced an

amendment to the criminal code stating that defamatory remarks, spoken or published would be an offence. His bill never passed the necessary three readings because he was defeated in the 1935 election. However, today, Section 13.1 of the Human Rights Act forbids any speech that might cause an offence to people on the grounds of race, religion, gender or sexual orientation. The bishop had also fabricated stories about a deluge of signed petitions coming to Ottawa against a new immigration policy and about non-preferred immigrants electing their own members to parliament. Luchkovich researched the immigrant problem and proved to parliament that there were less immigrants coming from Eastern European countries than perceived, and that many skilled workers were leaving for America and needed to be replaced. Another important debate he participated in was the Polish Pacification of Ukraine led by General Pidsuldsky. Ukraine and Poland continued fighting after World War 1. Poland won the war with the help of France and Ukraine's independence did not last more than a year. According to the Treaty of Versailles, Ukraine-Galicia was suppose to have local autonomy for twenty-five years, having the right to its own language and teaching it in elementary schools. Instead, the Polish army went around Galician villages terrorizing villagers, brutally beating them, burning crops and arresting anyone with an education. Luchkovich exposed the lies of the Polish government in parliament. It stated it was

fighting Bolshevism and pacifying Ukrainians when what it really was doing was rebuilding its old empire. He then proposed an investigation into the atrocities upon the Ukrainian minority in Poland. Six petitions were sent to the League of Nations on behalf of Ukrainians in Poland. In 1931, he represented Canada at the International Inter-Parliamentary Union Congress in Romania where he became aware of the impotence of the League of Nations and the difficulties in solving the minority problem in Poland. Luchkovich was also a huge proponent of multiculturalism and believed that immigrants should respect each other's differences and live side by side, but at the same time, contribute to Canadian society

Having lost the election of 1935 by a very narrow vote, he became a grocery shop owner. When he wasn't in his store, he was translating or writing books. He authored the following books: *A Ukrainian Canadian in Parliament - Memoirs of Michael Luchkovich* (1965); and edited an anthology of Ukrainian short stories - *Their Land* (1964). In 1946, he prepared a brief for the Ukrainian Canadian Committee to present to the Senate advocating for more Ukrainian immigrants to come to Canada. He passed away in 1973.

The University of Alberta offers the Michael Luchkovich Scholarship for Career Development three times a year. Also, in 1986 an award was created in his name for an Alberta parliamentarian who performs exemplary public service.

Value Village

Грандіозне відкриття в Міссіссазі

3 четверга по суботу, 6-8 жовтня

Більш як 100,000 вживаних товарів найвищого гатунку, одягу, побутових речей, книжок, меблів, антикваріату та багато іншого!

Комплект одягу менш ніж за \$20!

Mississauga • 70 Bristol Rd E
Hurontario, North of Eglinton,
in the McDonald's Plaza
(905) 361-1190

Mon. - Sat. 9am - 9pm, Sun. 10am - 6pm

Value Village

Good deeds. Great deals.
www.valuevillage.com

Знайдіть нас на:

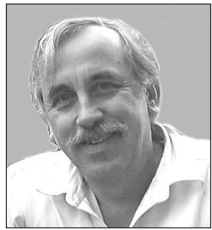
Для круглорічних добрих знижок, ПРИЄДНУЙТЕСЬ ДО КЛУБУ www.supersaversclubcard.com

Просимо жертвувати вживаний одяг та предмети побуту до Donation Centre, який знаходиться у Value Village. Щоразу, як ви складесте пожертву, Value Village перераховує гроші до Canadian Diabetes Association.

Дякуємо!

Canadian Diabetes Association

Community Donation Centre

The View From Here

By Volodymyr Kish

The Real Ukraine

For the past several weeks, I have been sharing my views on the sad state of affairs that I observed in Ukraine during my recent visit there to attend a world conference of Ukrainian diaspora organizations. Since the election of Viktor Yanukovich as President almost two years ago, Ukraine has significantly regressed in its efforts to become a modern democratic state where human rights are respected, freedom of opportunity exists, and rule of law prevails.

I must admit that the week I spent in Kyiv was more than a little depressing, and it was only when I left this capital of kleptocracy and headed for Western Ukraine that my spirits began to revive. It is in *Halychyna*, in Lviv and in the countless towns and villages in the western half of this country that the legacy of the real Ukraine still survives. Kyiv may be the political battleground where the future of Ukraine is being determined, but it is no more representative of Ukraine and Ukrainians than Washington is representative of the true ethos and culture of the average American.

Life in Kyiv is dominated by a frenetic pursuit of wealth and power that distorts values, principles and culture. In Kyiv, only the present matters – history is either swept under the carpet or rewritten to serve political expediencies. Further, the future is too unpredictable and fickle to spend too much time worrying about it. Above all, despite an official facade of Ukrainianism, the working language is Russian and the ruling elite is strongly Russophile in character.

It is only when one leaves the political chaos and rampant materialism of Kyiv and the other large cities of Central and Eastern Ukraine and heads west that the original Ukraine comes into view. Here the Ukrainian language still rules. Here the people and the land are still inextricably linked into a thousand-year continuum of history, culture and religion. Here the past is well remembered – a past that though at times tragic, reminds Ukrainians that they once had a glorious history, and are capable of it again in the future. In particular, they remember the recent past, that is to say the turmoil and suffering of the past century since the Tsarist Russian Empire crumbled in 1917. They remember it well and will not allow the authorities be they in Kyiv or elsewhere to forget either.

I came across one example of this when I visited my father's ancestral village of Sokoliwka just west of Brody. A dedicated group of local activists initiated a massive research effort almost a decade ago that finally culminated this year in the publication of a 900 page history of the village. Although this hefty tome encompasses more than

800 years of history, the majority of the content deals with the past century and specifically the involvement of locals in the various nationalist liberation movements that took hold in Ukraine in the aftermath of the Bolshevik Revolution, and all the way through to Ukraine's final achievement of independence in 1991. For a small *selo* whose current population numbers only some 700 souls, this is truly a remarkable achievement and striking testimony to the strong desire of Ukrainians to once again be masters of their own history.

I came across yet another example in my mother's village of Potelych near the Polish border northwest of Lviv. The village is home to an historic old wooden church (*Sviatoho Dukha* – Holy Spirit) originally built some five hundred years ago. The interior of the church contains some very unique and priceless religious frescoes, and has a storied history. Bohdan Khmelnytsky attended mass in this church over the period of weeks when his Kozak army bivouacked near Potelych during their successful campaign against the Poles in 1654.

During Communist times the church was boarded up and essentially left to deteriorate. In recent years, the villagers undertook the task of repairing and restoring the church, the end result of which saw the church once again become a live and functional parish. It now stands testimony to the fact that regimes may come and go, but the faith of the Ukrainian people in their history and traditions transcends all efforts to suppress them.

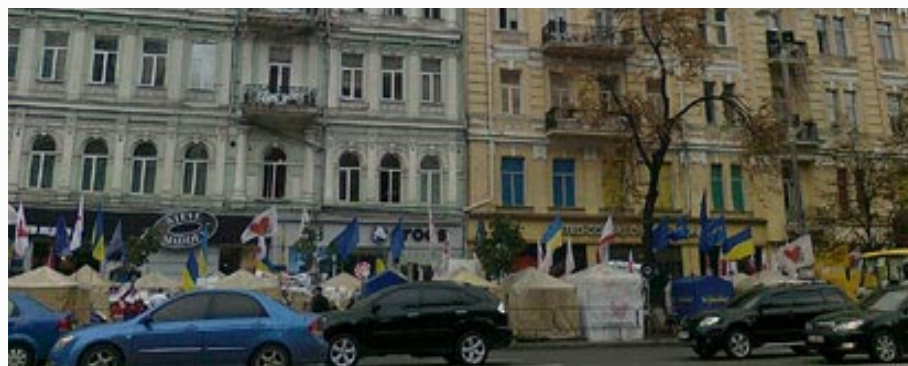
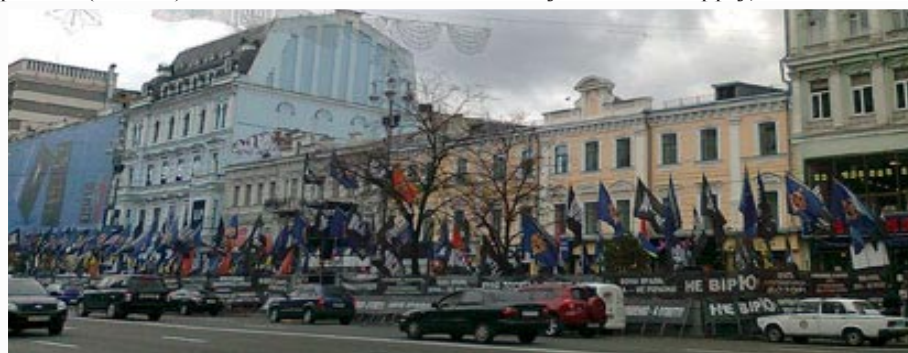
No doubt, the near-term future of Ukraine looks challenging and problematic. However, as they have done countless times in their history, Ukrainians are once again showing their determination and resilience, and I am sure that once again the Ukrainian phoenix will rise from the ashes.

Слухайте українську
ЩОДЕННУ радіопередачу
ПІСНЯ УКРАЇНИ
з радіостанції CJMR
на хвилях 1320
Від понеділка до п'ятниці—
7:30 до 8:00 ввечері
Субота і неділя—
5:00 до 5:30 пополуночі
Керівник і ведуча програми
– Оксана Сидорчук Соколик
Телефон 416-536-4262
Daily Radio
SONG OF UKRAINE
P.O. Box 2, Station "D"
Toronto, Ontario M6P 3J5
Canada

The Regionnaires' Image Problem

By Alexander J. Motyl

A close look at photos taken in the week of September 5th by a friend in Kyiv, across the street from the spot where the Yulia Tymoshenko trial is taking place show the Regionnaire supporters of the trial (top) and Tymoshenko's supporters (bottom).

I took note of the obvious things, such as the slogans (at least those that I can decipher). Here are some of the ones displayed by the Regionnaires: "I Don't Believe [You]," "Tymoshenko - to Be Held Responsible," "She Stole. She Is Not Ukraine," "Enough."

Here are a few from Tymoshenko's camp: "No to Political Repression," "Yulia Is the Leader of an Honest Ukraine," "Tymoshenko Is Our Only Hope," "Yanukovich: Take Your Hands off Tymoshenko," "The Mafia Will Not Frighten Tymoshenko."

Now here's the funny thing. You may or may not agree with legitimacy of the trial, but it's a fact that the official charge against Tymoshenko is "abuse of office." In particular, she supposedly issued a "directive" without first getting the Cabinet's approval, which would have been routinely given anyway. You can also disagree about whether that's a criminal offence, a civil offence, a mistake, or just plain politics. But you *cannot* disagree that Tymoshenko is *not* on trial for corruption, theft, and the like. But that's exactly what the Regionnaires are saying. Paradoxically, their slogans unintentionally undermine the court's legitimacy. The flag-waving Regionnaires are effectively stating that the court is wrong - a sentiment that Tymoshenko's supporters down the block would heartily agree with. Obviously, the pro-Tymoshenko slogans are also questioning the court's legitimacy, but that's their intent. The Regionnaires - surprise! - can't even get elementary propaganda right.

Now, a look at some of the less obvious things in the photographs. First, the flags: the Regionnaire side is

awash with banners, only a handful of which are Ukrainian. The Tymoshenko side also has its share of party flags, but the national flag is amply visible as well. Noting the "density" of flags, the Regionnaires obviously believe in banner-overkill. The Tymoshenko side does not. Since national flags aren't exactly in short supply, it's clear that

the Regionnaires are making a point: *they* are not Ukraine.

Second, and more interesting, are the colours. The Tymoshenko tents are white, blue, yellow, and beige. Say what you will, but they're all inviting. In contrast, the Regionnaire colours are ... well, there aren't any, except for one: *black*. Is that supposed to intimidate? Are they declaring a secret affinity for anarchism? Is the trial a funeral? Or are they saying that the Party of Regions is the political equivalent of the Black Death? Clearly, these guys haven't given the semiotics of colour much thought.

Third and final point. The Tymoshenko side is open. You can walk down the street, visit a tent, pick up some literature, express your support, express your condemnation - whatever. Unsurprisingly, the Regionnaire side is closed. Indeed, it's cordoned off - isolated and separated from the people they fear and detest. Just like the Regionnaire-led regime of President Viktor Yanukovich.

My point, mind you, is not that Tymoshenko shouldn't be on trial (although she shouldn't), but that the Regionnaires are - surprise! - obtuse. If this demonstration were organized by a bunch of teenagers from Luhansk, they might be forgiven. But the Party of Regions has an enormous propaganda apparatus with tons of highly paid "political technologists" who are supposed to know a thing or two about politics.

Fire 'em, President Yanukovich: you're not getting your money's worth. And donate that flag-cloth to Russia's man in black, Vlad Putin.

Назустріч сторіччю

ЕДМОНТОН (р.п.) Новий пластовий рік, який зазвичай починається восени, після закінчення літніх таборів серед природи, для едмонтонської станиці Пласту цього року має особливе значення. У нинішньому діловому році українські пластуни по цілому світі готуються відмітити сторіччя своєї організації. Весною 1912 р. пластуни гуртка, який організував співзасновник Пласту д-р Олександр Тисовський у Академічній гімназії у Львові, вперше прийняли пластову присягу. (В той час гуртки по інших школах Львова організували Петро Франко й Іван Чмола.) Таким чином, та весняна дата 1912 р. вважається днем народження українського Пласту, і вагома частина праці едмонтонських пластунів цього року буде пов'язана з підготовкою до цих великих роковин, які святково закінчатся Міжкрайовою пластовою зустріччю, що відбудеться у Львові в серпні 2012 р.

Отже, новий рік праці у домівці Пласту в Едмонтоні почався у суботу 24 вересня 2011 р. реєстрацією як теперішніх, так і нових членів. Таким чином, наші ряди поповнилися пташенятами (діти молодші шести років, які згодом перейдуть до новацтва). Це має для нашої станиці велике значення, бо передусім через Улад пластового новацтва поповнюються ряди Пласту. Того ж

дня й почалися заняття новацтва і юнацтва в пластовій домівці.

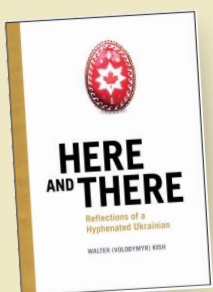
Урочисто розпочато пластовий рік Божественною Літургією в неділю, 25 вересня 2011 р., в УГКЦ св. Юрія Переможця, яку відправив владика Давид (Мотюк), а йому співслужили парох о. Антін Тарасенко та ієром. Іриной ЧСВВ, душпастир станиці.

Після спільної форографії в церкві усі вирушили до конференццентру «Шато Луї», де відбулася святочна збірка, під час якої пластунки-розвідувачки Марта Вовк, Міла Дацько, пластун-розвідувач Максим Прийма, пластуни-скоби Степан Мартинків, Юліян Тетеренко, пластунки-вірлиці Юстина Мельник і Ніколя Шиманівка покинули ряди юнацтва й перейшли з Уладу пластового юнацтва до Уладу старшого пластуна (молодь від вісімнадцяти до тридцяти років). Ця частина свята, бунчужним якої був старший пластун Микола Білаш, завдяки прекрасній погоді відбулася на галяві конференццентру.

М. Білаш продовжував вести подальшу програму в залі. Трапезу благословив душпастир станиці ієром. Іриной ЧСВВ (колишній пластун Павло Пристаєцький), а на початку відчитано привіт владика Давида. Під час обіду на екрані показано низку фотографій з історії Пласту, яку приготували юнаки Іван Сливинський і Маркіян Тетеренко.

NEW BOOK BOOK by Walter Kish

New Pathway Publishers and Walter (Volodymyr) Kish, a regular columnist with this newspaper, have announced the publication of his first book, *Here and There – Reflections of a Hyphenated Ukrainian*. It is a compilation of the best of Kish's weekly columns published in The New Pathway. They have been grouped into chapters by theme, including Ukrainian History, Language, Culture and Traditions, Humour, Post Soviet Ukraine, The Orange Revolution, Daily Life, Kyiv, Lviv, Travel in Ukraine and Miscellaneous.

Walter Kish

The book can be ordered from The New Pathway. The price is \$25.00. For more information, call 416.960.3424

1. Станиця (фото Андрія Шиманівки)
2. Реєстрація (фото Андрія Горняткевича)
3. Відкриття Дня Пласту (фото Андрія Шиманівки)
4. Перехід з УПЮ до УСП (фото Андрія Шиманівки)
5. Спільний обід (фото Андрія Шиманівки)

Анастасія Лісовська-Роксолана

Павло Лопата

Цього року виповнюється круглих 450 років від того часу, коли на 56-му році життя, померла дружина турецького султана-Роксолана. Як вона, українка, Настя Лісовська, стала дружиною Сулеймана I, розповідаємо нижче. Народилася наша героїня у 1505 році в місті Рогатині, Івано-Франківської області. Тоді, як на місто у 1520 році напали кримські татари, Настусі щойно виповнилося 15 років. Донька православного священника попала тоді в полон разом із тисячами інших українських бранців. Уявленою пройшла довгу і тяжку

Пам'ятник Роксолані в м. Рогатин

дорогу придніпровськими луками аж до самого Криму. Молоденьку красуню зрешту посадили на віз, щоб не захворіла, і не змарніла її краса. За таку вродливу здобич купцям добре заплатять, тож слугам бая було суворо наказано за нею добре пильнувати.

По дорозі Настя бачила мури Бахчисарая-столиці ханства. Переживала за своїх закривавлених батьків, братів і всіх своїх земляків з думкою про їх визволення. Та марно. Нарешті полонені зупинилися у Кафі, теперішній Феодосії, проклятому народом місті. У його порту стояло багато кораблів, якими розвозились невільники, куплені турецькими вельможами. Тут продано Настусю в Туреччину. Пишною галерею завезли її

до Стамбулу в гарем турецького султана. Через кілька днів вона потрапила "в похмурі очі" найлютішого, найстрашнішого повелителя Туреччини. У всій Європі його називали Сулейманом Законодавцем-Пишним. Інтелегентну, красиву і вродливу дівчину привели до Сулеймана. Своїми поглядами зуміла привабити до себе султана. Цар царів, перед котрим дрижали могутні сусідські держави, вражений мудрістю дівчини-слов'янки з Роксоланії, забув про своїх інших жінок, і незадовго опісля вирішив стати її коханцем, а згодом і шлюбним чоловіком. Свою нову любов дружину назвав Роксоланою, за групою племен, які колись населяли Північне Причорномор'я аж до 4 ст. н. е. і надав їй звання великої султанші. Самі турки називали її "хуррем султан" - радісною султаншою. Але через те, що Роксолана, дружина й українка, кажуть, зачарувала Сулеймана й чинила все те, що їй заманулося, її зненавиділи турки, а також і старший син султана. Вона ж бо, часто радила своєму чоловікові в державних справах.

Довгими днями сиділа в садку і через сині хвилі Чорного моря дивилася в сторону своєї батьківщини. Роксолана почала сприяти втечам українських бранців. Ібрагім, вчений, хитрий дорадник Сулеймана, повідомив про це султанові. Через свої інтриги він опісля втратив, бідолашний, свою голову, як і інший ворог султанші Ахмет. Останньому, з наказу Сулеймана, сокирою ката відрубано голову. Таким чином, Роксолана досягла своєї мети, і, фактично, маючи великий вплив на свого володаря, вона керувала державою. Опанувавши французьку та інші мови, султанша виявила немалий дипломатичний хист. Про неї тоді говорила вся Європа. В її присутності султан приймав різних послів та доручав їй вести з ними дипломатичні бесіди. Вона змусила Сулеймана перестати вести війни з Україною, а коли султаном став їхній спільний син Селім, веліла йому налагодити українсько-турецьку співпрацю.

Роксолана листувалась з польським королем Зигмунтом Августом, угорською королевою

Ізабелою, а також з польською королевою Боною з метою вести спільні дії проти Габсбургів, з котрими воювала Туреччина. Користуючись частою відсутністю Сулеймана під час походів, вона вирішувала як політичні справи, так і економічні. Ворожо поставилася до черкаски та інших осіб султанського двору, хоч строгих конфліктів з ними оминала. Проте, коли син черкаски Мустафав став наступником Сулеймана, Роксолана підказала чоловікові про організацію Мустафою захоплення в руки султанської влади, і тоді він наказав задушити свого сина від своєї попередньої дружини-черкаски.

Тепер султанша, ерудована, з великими духовними якостями, стала вище на голову від свого Сулеймана і вже ніхто на перешкоджав їй на здобуття султанського престолу сином Насті-Селімом. Вона померла у 1561 році не від старості, але через журбу, а Сулейман пережив її на 5 років. Протягом сорокалітнього перебування на чужині ніколи не забувала про свій народ. Відчуваючи великий жаль до свого українського народу, віддала до страти, не співчуваючи, обох старших синів Сулеймана - Баязида і Мустафу. Самого султана

Гравюра невідомого художника

Роксолана обдарувала троїма дітьми: двома синами та донькою Міргам. Поховано Роксолану в чудовій гробниці біля мечеті в Соломанії в Константинополі-найзнаменитішій будівлі османських володарів.

Але слава про Анастасію-Роксолану не пропала. Зобразити портрет Роксолани намагалися десятки різних художників. Вони хотіли прославити її по всій Україні та поза її межами. Певно, що жоден портрет не довелося художникам намалювати за життя султанші, бо тоді малювати в Туреччині за релігійними звичаями

не дозволялося. Портрети красуні, намальовані декількома невідомими майстрами пензля протягом XVI-XVIII століть, раніше прикрашали шляхетські замки та козацькі хати,

Малюнок невідомого художника

вони зберігаються і донині. Один з перших станкових портретів незначного художника, виконаних в Україні у дусі італійського Відродження, знаходиться у Львівському державному музеї. Маляр зобразив її "потуречену", одягнувши на голівку з руським волоссям важкий тюрбан (туркині тюрбанів не носили). Відомо, що котрийсь із художників намалював картину під назвою "Виїзд султанші в місто". Свій роман "Роксолана" письменник Павло Загребельний збагатив чотирма репродукціями портретів, також невідомих авторів, присвячених Насті, крім одного - гравера Теодора де Брі. Валентин Феодосієвич Задорожний (нар. 1921 р. в Києві) створив чудово виконану картину під назвою "Роксолана".

Технікою пастелі на папері намалював портрет Роксолани молодий львівський художник Іван Турецький, кольорову репродукцію якої поміщено в книзі "Слава українського козацтва", виданої стараннями Петра Кардаша та Сергія Кота у Мельбурні в 1999 році. До львівських художників належить Петро Лінинький. Один із його творів являє собою вирізьблену на невеликій площині сидячу в профіль Анастасію з головою та правою рукою піднятими вгору до летючої зграї птахів, які за легендою мали приносити Роксолані до султанського двору листи з рідних земель. Крім пам'ятників Тарасові Шевченку та Іванові Франку в Рогатині є сучасний пам'ятник Роксолані, зведений у 1999 році. На місці, де колись стояв пам'ятник Леніну, на високому постаменті зараз стоїть велична постаць Анастасії Лісовської.

Українську красуню-султаншу сюрреалістично-символічного стилю намалював у 1998 році і автор цієї статті (розмір 77 x 122 см), а також інші художники.

Мозаїки і графіті Софії Київської

Сергій Гайдук

21 вересня ц.р. у День Різдва Пресвятої Богородиці головний храм України - Софія Київська відзначив тисячолітній ювілей. Історія святині і донині зберігає безліч таємниць. За останні роки науковці чимало дізналися завдяки написам на внутрішніх стінах храму. Кам'яний літопис говорить не гірше за документи - кажуть дослідники. Про що ж крізь тисячоліття розповідає Софія.

Екскурс в історію

Софійський собор споруджено в XI сторіччі за князювання хрестителя Русі Володимира і Ярослава Мудрого. Назва собору походить від грецького слова «софія», що означає «мудрість». Збудований як головний митрополичий храм Русі, собор у давнину був громадсько-політичним і культурним центром Київської держави. В ньому відбувалися церемонії «посадження» на престол, прийоми послів, збиралися віча київські, тут велося літописання і функціонувала створена Ярославом Мудрим перша в Давній Русі книгозбірня. Фасади храму в давнину не тинкувалися; їх прикрашали відкрита кладка, декоративні ніші, фрескові орнаменти. Усередині собору з-поміж 640 кв. м мозаїк до нинішнього часу вціліло близько 260 кв. м. Центральною композицією є зображення Христа-Вседержителя в головному куполі. Найкраще збереглися мозаїки в центральному апсиді - зображення Богоматері «Оранти», під нею багатофігурна композиція «Свхаристія» та зображення «отців церкви». Мозаїки гармонійно поєднуються з фресковим живописом (збереглося близько 3 тисяч кв. м тематичного та орнаментального живопису). Особливу цінність Софійського собору становлять фрескові композиції в центральному підкупольному просторі, а також груповий портрет сім'ї Ярослава Мудрого та світські фрескові розписи сходових веж.

Впродовж останніх п'яти років у святині Київської Русі - Софійському соборі проводили реставрацію мозаїк. Попередні реставраційні роботи здійснювались у храмі в 1983 році. У склепінні головного купола, де нещодавно завершені реставраційні роботи, серйозних проблем не виникало. До храму приїздили іноземні спеціалісти - італійські реставратори, зокрема сеньйора Карла з «Римських реставраційних майстерень». Оглянувши мозаїки, італійські спеціалісти зробили висновок, що вони знаходяться в задовільному стані. Стан мозаїк досліджували й спеціалісти з Польщі. Складніше було проводити реставрацію у центральному апсиді собору, де фахівці зіштовхнулись з

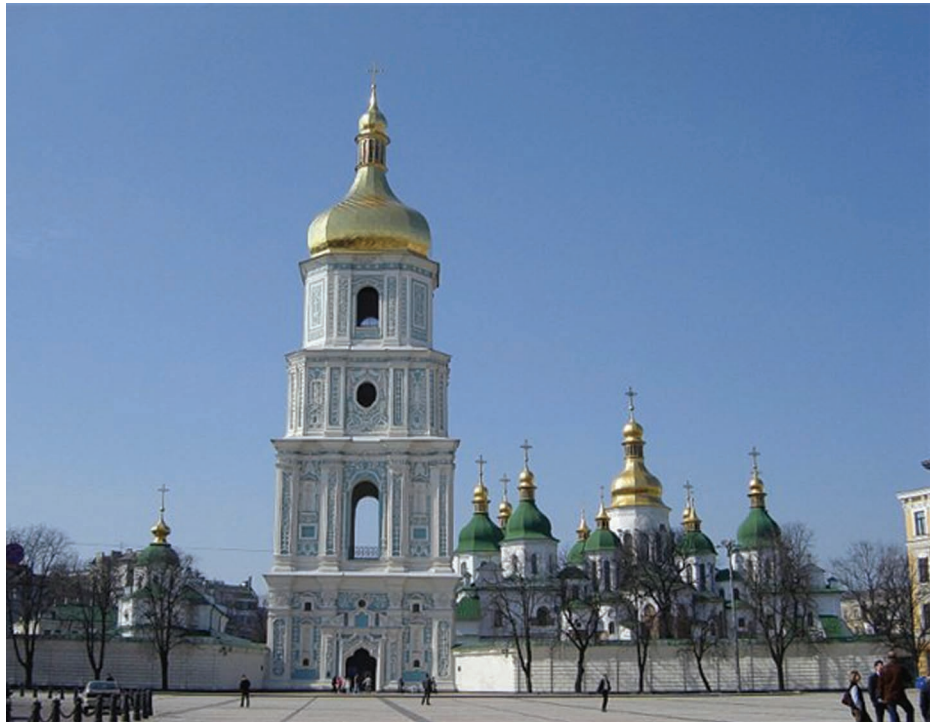
проблемою відшарування мозаїчного шару від основи стіни. Розміри відшарувань визначити було непросто. Їх можливо визначити тільки завдяки досвіду спеціалістів. До слова, під час досліджень застосовували ендоскопічний зонд, завдяки якому могли «зазирнути» у створені порожнечі. Мозаїкам собору майже тисячоліття. Вперше їх реставрували за Петра Могили у XVII столітті. За свою багатовікову історію храм пережив напади ворогів, пограбування, часткові руйнації, ремонти й перебудови. Багато втрачено безповоротно, дещо вціліло частково. Наприклад, збереглося майже цілком зображення Пантократора (Христос-Вседержитель у головному куполі), за винятком бороди, із-за вбитого для панікадила гака, а також зберігся фрагментарно один з чотирьох архангелів. Під час реставрації XVII-XIX сторіччя мозаїчний шар закріплювався металевими цвяхами (нагелями), які вбивалися у поверхню мозаїки. Це відіграло важливу роль - вони зберегли мозаїчне зображення архангела Михаїла, яке утримують понад 250 цвяхів. Зрештою, поверхня мозаїки, яка разом зі штукатурним шаром має 4-5 сантиметрів, відстала від стіни. Під час капітальної реставрації у 50-х роках минулого століття, мозаїки також кріпилися частково цвяхами з нержавіючих металів (бронзи). Зокрема застосовувався спосіб ін'єктування - заповнення порожнеч клейкими розчинами. Фахівці вирішили, що цей метод малоефективний. Надійніше кріпити штукатурну основу з мозаїкою нагелями. У головному олтарі остання реставрація проводилася у 1983 році, а в центральному куполі у 1990 р. Тоді застосували бронзові нагелі з широкими шляпками, просвердлили мозаїчне панно й закріпили. Минуло понад 20 років з моменту останньої реставрації і дирекція Софійського заповідника вирішила перевірити стан мозаїк, найцінніших витворів у соборі, і дослідити необхідність проведення реставраційних робіт. Дослідження показали, що практично всюди є проблемні місця. Було прийнято рішення застосувати технологію кріплення й змінити конструкцію самого гвинта, щоб була можливість викручувати його за допомогою ключа, з можливістю його заміни в майбутньому. Раніше, коли гвинти кріпили їх утоплювали, а нині вирішили навпаки - залишати на поверхні. Краще пожертвувати кількома квадратними сантиметрами мозаїки, що закриває шляпка, тим паче, що знизу їх не видно, та за рахунок цього досягти кращої надійності кріплення. Для утримання квадратного метра поверхні використали чотири гвинти. Це надало більшої певності, що вона протримається довше, збережеться

для майбутніх поколінь.

Є багато причин, що впливають на збереження мозаїк. По-перше, це часовий фактор. По-друге, фізичні й хімічні чинники. По-третє, одною з найголовніших причин відшарування ґрунту з мозаїк є вібраційні навантаження. Вони виникають від руху транспорту, інтенсивність якого біля собору доволі висока. Останнім часом додалася ще одна серйозна проблема - феєрверки, салюти, що відбуваються щотижнево. Окрім офіційних свят, є ще приватні

накопичилися тут, та не загубитися в лабіринтах кількох мов, намагаються дослідники. Величезна кількість графіті була просто невідома науці, вони містять унікальну інформацію, інколи повідомляючи про події, про які навіть писемні пам'ятки не згадують.

Результати досліджень інколи змушують посміхнутись. На цій фресці Кузьму проклинають за крадіжку. А тут дитяча рука вивела малюнок людини на віслоку і підписала ІА. І навіть такі, здавалося

Софія Київська

урочистості: весілля, ювілеї тощо. Буває, що всю ніч святкують. Ударна хвиля дуже негативно впливає на стан живопису. Дирекція заповідника про це вже не раз публічно заявляла, та, на жаль, на ці звернення жодної реакції, все продовжується з постійною частотою. Наприклад, у Печерській Лаврі, де існували аналогічні проблеми: у печерах відбувалися обвали, відшарування штукатурного шару і шару фарби, все ж заборонили салюти й феєрверки поряд з пам'ятками Лаври. Поряд з собором продовжують будувати нові споруди, які перекривають ґрунтові води. Результати досліджень показали, що рівень ґрунтових вод піднявся до критичної відмітки. А вода, як відомо, одна з руйнівних стихій. Фундамент набирає вологу, яку вбирають стіни, є небезпека виникнення цвілі, що призведе до руйнації стін і, відповідно, живопису.

На стінах храму Софії Київської знайдені древні написи. Серед них, на жаль, зустрічаються звичні написи, на кшталт «тут був я». Наче вуличні паркани - стіни Софії вкриті подряпинами. Радянські дослідники були впевнені - написи викарбовували люди, які нудилися під час богослужіння. Натомість, науковці запевняють, що так було заведено, мовляв залишене на святині прохання має точно почути Господь. Розібратися в мішанині написів, які

б безмістовні фрази є джерелом інформації для дослідників. Адже супроводжуються датами, згадками про історичні події та географічними назвами. Осмислити їх дуже важко і вони й досі залишаються великою загадкою, бо Софія - це колосальна книга. Із цієї плутанини символів, знаків та букв дослідники вже виділили 7 тисяч написів, втім, запевняють вони, ці стіни приховують ще багато сенсацій.

І, наостанок, нагадаю, є чинники, що впливають на стан мозаїк незалежно від нас, а є ті, за допомогою яких люди своїми нерозумними діями самі прискорюють їх руйнування. Сучасники, варто задуматись і про прийдешні покоління!

УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖЕННИК
НОВИЙ ШЛЯХ
THE NEW PATHWAY UKRAINIAN WEEKLY LE NOUVEAU CHEMIN HEBDOMADAIRE UKRAINIEN

e-archive

infoukes.com/newpathway

► complete articles on-line

► archived by issue to 1999

Св. п. Юрій Роман Карманін (народжений Роман Олександр Лисий)

З сумом сповіщаємо українську громаду, що 26 вересня 2011 року на 99-му році життя відійшов у вічність св. п. Юрій Роман Карманін (народжений Роман Олександр Лисий).

Роман Олександр Лисий народився у Львові 11 червня 1913 року (в офіційних документах помилково записано 11 серпня). Батько Ілля Лисий, мати Марія, з дому Гринцишин. Ілля Лисий – юрист, громадський діяч, посол до польського Сейму, довголітній редактор часопису “Сільський Господар” у Львові; мати Марія Лиса – учителька (померла передчасно у 1932 році). Сестра Володимира, народжена 1918 р., студентка Львівської Політехніки, трагічно загинула від рук КГБ весною 1941 р.

Роман склав матуральні іспити Української Академічної Гімназії у Львові у 1931 р.

Вищі студії, через перешкоди зі сторони польської влади, Роман розпочав аж восени 1932 р. у Львівській Політехніці.

Вперше Роман був зарештований (за якусь мниму протипольську діяльність) як студент-гімназист у 1927 р., але на інтервенцію батька (тоді посла) його відпустили. Вдруге Романа зарештували у 1933 р., інкримінуючи йому причетність до змови щодо вбивства комісара польської поліції в містечку Гаї під Львовом. За браком доказів через декілька тижнів Романа відпустили. Третій раз Романа зарештували у 1937 р. за його участь у провіді молодечої організації “Сокіл”, антипольську діяльність та приналежність до Організації Українських Націоналістів (ОУН).

Цього разу Роман не вийшов з тюрми аж до початку польсько-німецької війни у вересні 1939 р.

До ОУН Роман вступив у 1932 році. У 1941-1942 рр. брав участь (два рази) в Похідних Групах ОУН(м) у Центральну і Східну Україну, включаючи Кубань.

Під кінець 1942 р. Роман Лисий і його друг Андрій Луців отримали доручення від Крайового Проводу ОУН, використовуючи підпільні зв'язки, дібратись до Португалії і там встановити контакт з офіційним представництвом англійського уряду. Головною метою місії було представити перед англійськими державними чинниками правдивий стан справ в окупованій німцями Україні і таким чином заперечити неправдиві тлумачення польського екзильного уряду в Лондоні.

Роман Лисий, тепер як Юрій Карманін, Андрій Луців, тепер як Антін Драган (майбутній редактор часопису “Свобода” в Америці) вирушили в дорогу. Перебравшись через Німеччину, окуповану і неокуповану частини Франції, на початку березня 1943 р., з особливою допомогою французького резистансу, перейшли кордон до Іспанії. Та тут не пощастило, першого ж дня їх затримала іспанська прикордонна “гвардія”. Згодом наші емісари ОУН були інтерновані в табір нелегалів біля Мадриду. Там їх тримали до кінця війни в Європі у травні 1945р.

Після звільнення з табору Юрій Карманін проживав у Мадриді. Працював викладачем польської і німецької мов в Інституті іноземних мов. Рівночасно був уповноважений урядом Української Народної

Республіки в екзилі бути його речником перед іспанськими державними властями.

До Канади Юрій Карманін прибув 1951 у році. Тут із самого початку він включається в українське суспільно-громадське життя. У 1955 році одружується з Ольгою Ковбель – активісткою української громади м. Торонто (Ольга упокоїлася у 2005 році).

Протягом чотирьох з половиною десятиріч Юрій Карманін займає провідні становища в різних українських і неукраїнських організаціях, інституціях, бере провідну участь в організації масових імпрез та міроприємств, серед яких:

- Член Проводу Організації Українських Націоналістів.

- Член керівних органів організації Українського Національного Об'єднання (УНО) Канади: з вересня 1968 р. до квітня 1969 р. – в. о. президента.

- Учасник, з провідними функціями, у Великих Зборах ОУН, Крайових і Провінційних З'їздах УНО Канади, Конгресах Українців Канади (КУК) та Конгресах Світового Конгресу Вільних Українців (СКВУ, тепер СКУ).

- Голова (повторних каденцій) Філії УНО Торонто.

- Член Дирекції Української Кредитової Спільки.

- Співзасновник і член управи Українського Спортивного Товариства “Тризуб”.

- Як активний член Прогресивно-Консервативної партії Онтаріо займає чільні позиції в організації і проведенні виборчих кампаній Аллана Гроссмана та Івана Яремка, міністрів в урядах прем'єрів Онтаріо – William Davis та John Robarts.

- Співзасновник і співвласник приватного підприємства імпортерів товарів “Orbit”.

- Пропагандист/організатор і часто (як знаменитий промовець) ведучий різних масових громадських зібрань та мистецьких імпрез.

- Головний редактор часопису “Новий Шлях” – 1986-1997.

Постановою XVIII Великого Збору Українських Націоналістів у Києві від 29 травня 2010 року Юрія Карманіна обрано головою Сенату ОУН.

Ярослав Білак

Ділимося сумною вісткою з членством **Фундації ім. Олега Ольжича та українською громадою про те, що 26 вересня 2011 року в Торонто, відійшов у засвіти**

Юрій Карманін (Роман Лисий)

член-засновник **Фундації Ольжича**, провідний член багатьох громадських та політичних організацій в Канаді і Україні, довголітній головний редактор газети «Новий Шлях»

Похоронні відправи відбудуться 30 вересня 2011 р.

Вічна Йому Пам'ять!

Рідним і друзям **Покійного** складаємо наше співчуття.

Св. п. Юрій Карманін

Із сумом сприймаємо вістку, що 26 вересня 2011 року на 99-му році життя упокоївся в Бозі колишній редактор “Нового Шляху” (1986 – 1997), великий український патріот, провідний член української громади Юрій Роман Карманін.

Від імені Дирекції, працівників редакції та всіх читачів і прихильників “Нового Шляху” висловлюємо співчуття рідним і близьким Покійного.

Нехай канадська земля буде йому легкою, а пам'ять про нього вічною.

Члени Дирекції
і працівники редакції тижневика “Новий Шлях”

The Board of Directors and the Executive of the Ukrainian National Federation of Canada express their heartfelt condolences to family and friends on the passing of

Yurij Karmanin

a long serving member of the UNF National Executive and acting National President 1968-69. He will be deeply missed by the Ukrainian Canadian community. Vichna Iomu Pamyat